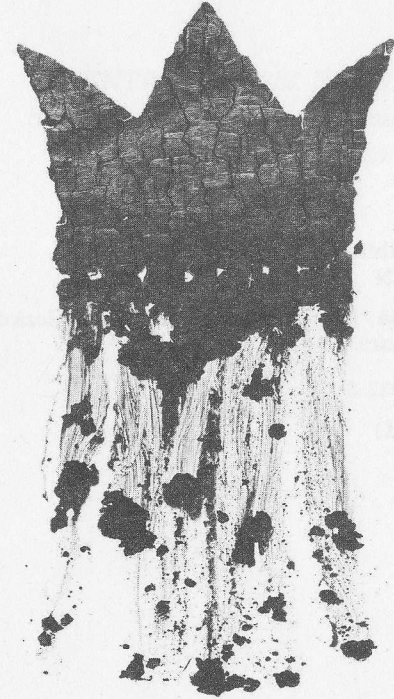

LAURA SEBASTIAN

PRINȚESA DE CENUȘĂ

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

Thora

— Thora!

Mă întorc și o văd pe Crescentia alergând spre mine pe holul poleit cu aur al palatului, cu poalele rochiei de mătase ridicate și cu un zâmbet larg pe față.

Cele două servitoare încearcă să țină pasul cu ea, încurcându-se în rochiile lungi de casă care le acoperă în întregime.

Nu te uita la fețele lor, nu te uita, îmi spun. Nimic bun nu se întâmplă când mă uit, când le văd ochii goi sau gurile flămânde. Nimic bun nu se întâmplă când văd cât de mult seamănă cu mine, cu pielea lor măslinie și părul lor negru. Atunci vocea din capul meu devine și mai puternică. Și când vocea asta reușește să se facă auzită, Kaiserul devine furios.

Nu-l voi înfuria pe Kaiser și el mă va ține în viață. Asta este regula pe care am învățat să o respect.

Mă uit la prietena mea. Datorită ei, totul este mai ușor de suportat. Radiază de fericire asemenea unei raze de soare care se apleacă asupra celor năpăstuiți pentru a le aduce alinare. Știe că de asta am nevoie cel mai mult, așa că întotdeauna vine fără ezitare la mine și mă îmbrățișează cu putere.

Își exprimă mereu afecțiunea, așa cum doar puțini oameni binecuvântați o pot face – nu a iubit niciodată pe cineva, ca apoi să-l piardă. Își va păstra această frumusețe naturală chiar și când va îmbătrâni, aceste trăsături pline de grație, căci ochii mari și cristalini nu au cunoscut oroarea. Părul ei de un blond-deschis este prins într-o coadă împletită, care îi atârnă

Libris
Respect pentru oameni și cărți

pe umăr, împodobit cu zeci de pietre prețioase ce sclipesc în lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele cu vitralii.

Nici la pietrele prețioase nu mă pot uita, dar le simt: o vibrație ușoară sub piele, care mă împinge spre ele, care-mi promite puterea lor doar dacă le ating. Dar nu o voi face. Nu pot.

Pietrele de spirit erau sacre înainte ca Astrea să fie cucerită de kalovaxieni.

Proveneau din peșterile aflate sub cele patru temple importante – dedicate celor patru zei principali – al focului, al aerului, al apei și al pământului. Peșterile erau centrul puterii lor, erau atât de pline de magie încât pietrele din interior au dobândit la rândul lor proprietăți magice. Înainte de asediu, credincioșii petreceau ani întregi în peșterile zeilor cărora le juraseră credință. Acolo îi venerau și, dacă meritau, erau binecuvântați cu puterile zeilor și zeitelor lor. Apoi își foloseau puterile pentru a servi Astrea și pe oamenii acesteia ca Păzitori.

Pe atunci, în peșteri, nu erau mulți care să nu fie aleși de către zei, îi numărai pe degetele de la o mână. Cei nealeși înnebuneau și mureau în scurt timp. Era un risc pe care și-l asumau doar cei devotați cu adevărat. A fi Păzitor era o chemare – o onoare – și toți înțelegeau care era miza.

Asta era acum mult timp. *Înainte.*

După asediu, Kaiserul a cerut distrugerea templelor și a trimis zeci de mii de astreni ca sclavi în peșteri pentru a extrage pietrele. Acum oamenii nu mai decideau de unii singuri dacă voiau să trăiască atât de aproape de puterea zeilor, alții făceau această alegere pentru ei. Nici vorbă de chemare sau de jurământ de credință, motiv pentru care cei mai mulți dintre cei trimiși în subteran înnebuneau destul de repede și, la scurt timp, mureau.

Și toate acestea pentru ca bogații să poată plăti o avere în schimbul a cât mai multe pietre prețioase, fără ca măcar să rostească numele zeilor. Este un sacrilegiu pentru noi, dar nu

și pentru kalovaxieni. Ei nu cred în zei. Și fără binecuvântarea zeilor – fără timpul petrecut în adâncurile pământului – pot posedea doar o mică parte din puterea unui Păzitor adevărat, indiferent cât de multe pietre prețioase au, iar cei mai mulți au destule. Pietrele de apă aflate în coada împletită a lui Cress ar putea oferi unui Păzitor forța necesară să creeze o iluzie atât de puternică, încât să-i dea o față complet nouă, dar lui Cress îi oferă doar o ușoară strălucire a pielii și a părului, iar buzelor și obrazilor, o îmbujorare abia vizibilă.

Pietre pentru frumusețe, cum le numesc acum kalovaxienii.

— Tata mi-a trimis o carte cu poezii din Lyre, îmi zice ea.

Vocea ei devine tensionată, ca de fiecare dată când îmi vorbește despre tatăl ei, Theyn.

— Ar trebui să mergem în foisor să o traducem. Să ne bucurăm de soare cât îl mai avem.

— Dar tu nu vorbești lyriană, îi spun eu, încruntându-mă.

Cress are o înclinație către limbi străine și literatură, două preocupări pentru care tatăl ei nu a avut niciodată răbdare. Fiind cel mai bun luptător al lui Kaiserului și conducător al armatei acestuia, Theyn înțelege bătăliile, armele, strategiile, vărsarea de sânge, dar nu și cărțile și poeziile, chiar dacă încercă de dragul ei. Mama lui Cress a murit când aceasta era foarte mică, așa că nu-l mai are decât pe Theyn.

— Am înțeles câteva fraze, spune ea, dând din mână disprețuitor. Dar tata i-a cerut poetului să traducă o parte, astfel încât să ghicesc restul. Știi cât de mult îi plac tatălui meu ghicitorile.

Se uită la mine ca să-mi vadă reacția, dar am grijă să nu arăt niciuna.

Încerc să nu-mi imaginez cum tatăl lui Cress apasă pumnul pe gâtul unui poet amărât în timp ce se apleacă peste munca lui, cum a făcut cu mama cu mult timp în urmă. Mâna ei într-a mea. Vocea ei, puternică și clară chiar și în acele momente.

Nu, nu mă gândesc la toate acestea. O să înnebunesc dacă o fac pentru oameni și cărți

— Ei bine, le vom rezolva repede, doar noi două, îi spun cu un zâmbet și sper că mă crede.

Și pentru a nu știu câta oară mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aș stăpâni fiorul care mă cuprinde când îl menționează pe tatăl ei. Dacă nu aș zâmbi și nu m-aș preface că nu el este bărbatul care mi-a ucis mama. Îmi place să cred că suntem prietene de multă vreme și ar înțelege, dar genul asta de încredere este un lux pe care nu mi-l permit.

— Poate este Dagmaer acolo, zice Crescentia, coborând tonul ca și cum ar plănuți ceva. Ai ratat... alegerea ei vestimentară îndrăzneată de la prânzul contesei de ieri, adaugă ea zâmbind, în timp ce ochii îi strălucesc.

Nu-mi pasă. Gândul apare brusc și este apăsător ca o înțepătură de albină. *Nu-mi pasă dacă Dagmaer vine dezbrăcată la prânz. Nu-mi pasă de nimic din toate astea.* Îmi alung repede acest gând, așa cum fac întotdeauna. Astfel de gânduri nu-i aparțin Thorei – sunt ale vocii. De obicei, este doar o șoptă, destul de ușor de ignorat, dar uneori crește zgomotos și se transformă în propria-mi voce. Moment în care am probleme serioase.

Mă agăț de Cress, de mentalitatea ei simplă, de plăcerile ei simple.

— Mă îndoiesc că a reușit să depășească alegerea pe care a făcut-o luna trecută, ținuta din pene de struț, șoptesc eu, făcând-o să chicotească.

— Oh, a fost mult mai rău de data asta. A avut o rochie din dantelă neagră. Practic, puteai să-i vezi lenjeria intimă sau lipsa ei.

— Nu cred! am țipat eu, prefăcându-mă indignată.

— Da! Spuneau că spera să îl atragă pe Ducele Clarence. Deși nu-mi pot imagina de ce. Este suficient de bătrân pentru a-i fi tată și miroase a carne putrezită, zice ea, strâmbând din nas.

— Presupun că dacă iei în considerare datoriile tatălui ei... Mă opresc, ridicând o sprânceană.

Cress face ochii mari.

— Într-adevăr? Unde ai auzit asta? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Când doar îi zâmbesc în loc să-i răspund, suspină și mă trage de cot într-o parte.

— Întotdeauna știi cele mai bune bârfe, Thora.

— Asta pentru că ascult, spun eu și îi fac cu ochiul.

Nu îi spun ce anume ascult, pentru că dincolo de fiecare zvon anost mă interesează să aflu orice despre rezistența astrenilor, sperând că mai există cineva acolo, care poate, într-o zi, mă va salva.

În anii de după asediu, au fost mereu povești despre astreni rebeli care s-au împotrivit Kaiserului. O dată pe săptămână eram scoasă în piața centrală pentru a fi biciuită de unul dintre oamenii lui și dată exemplul, în timp ce capete ale rebelilor prinși erau înfipte în sulite și lăsate să putrezească. Pe cei mai mulți dintre ei îi recunoșteam: Păzitori care au slujit-o pe mama, bărbați și femei care mi-au dat bomboane și mi-au spus povești când eram mică. Uram zilele acelea și, de cele mai multe ori, îi uram pe toți acei rebeli, pentru că simțeam că ei mă făceau să sufăr, stârnind mânia Kaiserului.

Acum, majoritatea rebelilor sunt morți și mai există doar zvonuri legate de vreo mișcare de rezistență, despre care curtenii discută când epuizează toate celelalte subiecte. Nu duc dorul acelor pedepse, din ce în ce mai brutale și mai demonstrative, dar aș vrea să mai am acea speranță, acel sentiment că nu sunt singură pe lume, că poate, într-o zi, oamenii mei vor reuși să-mi pună capăt suferinței.

Se aud pași în spatele nostru. Sunt prea apăsați pentru a fi servitoarele lui Cress.

— Domniță Crescentia, domniță Thora, spune o voce masculină.

Respect — Cress mă strânge mai tare de braț și își ține răsuflarea. Înălțimea Voastră, spune Cress, care se întoarce și face o reverență, trăgându-mă și pe mine.

Când aud titulatura, inima începe să-mi bată și mai tare, deși știu că nu este Kaiserul. I-aș recunoaște vocea oricând. Totuși, nu mă relaxez de tot până nu-mi închei reverența și îmi confirm că am dreptate.

Străinul are aceeași păr lung și blond ca grâul și ochi albaștri și reci, același maxilar pătrat precum Kaiserul. Însă este mult mai tânăr, poate cu un an mai mare decât mine.

Prințul Søren, îmi dau eu seama surprinsă. Nu s-a auzit nimic despre întoarcerea lui la curte, ceea ce este surprinzător, deoarece kalovaxienii îl îndrăgesc pe prinț mult mai mult decât pe Kaiser.

Ultima dată când l-am văzut a fost cu aproape cinci ani în urmă, când era un copil slab, dar cu obraji bucălați, de doisprezece ani, care avea mereu o sabie de lemn în mână. Acum însă, cel din fața mea nici vorbă să mai fie slab, iar obrajii și-au pierdut rotunjimea copilărească. Are în continuare o sabie în teaca prinsă de șold, dar nu mai este de lemn. Este o sabie de fier forjat, al cărei mâner strălucește, dezvăluind pietrele de spirit încrustrate pe el – de această dată, pentru putere.

Când eram mică, am văzut Păzitori ai Pământului destul de puternici încât să ridice bolovani de trei ori mai grei decât ei cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost făcuți din aer, dar mă îndoiesc că pietrele de spirit pe care le are prințul îi sporesc cu foarte mult puterea. Nu că asta ar conta. Pe parcursul celor cinci ani în care Søren a fost instruit de Theyn, acea sabie a avut parte de mai mult sânge decât ar fi fost firesc să aibă. Curtea întotdeauna a lansat zvonuri exagerate despre priceperea prințului în bătălie, clamând că este un copil-minune, chiar și după standardele kalovaxiene. Kaiserului îi place să

creadă că este o proiecție a lui, dar realizările Prințului Søren nu fac altceva decât să evedențieze neajunsurile tatălui. De când a preluat tronul, Kaiserul a devenit leneș și blazat, fiind mai interesat de ospete și de băutura decât de bătălii. Mă întreb de ce s-a întors prințul după atâția ani, deși presupun că ucenicia lui sub îndrumarea lui Theyn a luat sfârșit. Este oficial adult și pot doar să presupun că de acum va putea să conducă propriile oști.

Se înclină puțin, cu mâinile la spate. Are în continuare aceeași expresie calmă, care ar putea fi, la fel de bine, sculptată în marmură.

— Îmi pare bine să vă văd din nou pe amândouă. Sper că sunteți bine.

Nu este o întrebare, dar Cress răspunde cu un da amețit, în timp ce îți așază emoționată o șuviță de păr după ureche și își aranjează faldurile fustei, abia reușind să îl privească în ochi. E leșinată după el încă din copilărie, la fel ca toate fetele de vârsta noastră care au crescut imaginându-se prințese. Dar pentru Cress nu a fost niciodată doar o fantezie. Astrea este doar unul dintre teritoriile pe care tatăl ei le-a cucerit pentru Kaiser. Se spune că Theyn a cucerit mai multe regate decât orice alt războinic și nimeni nu poate contesta că ridicarea fiicei sale la rang de prințesă ar fi o recompensă corectă pentru o astfel de loialitate. De când Cress a împlinit vârsta necesară, acum șase luni, zvonurile că ar putea fi numită prințesă au căpătat din ce în ce mai multă putere la curte.

Poate că acesta este un alt motiv al întoarcerii prințului?

Dar nu dă de înțeles că aceste zvonuri au ajuns până la el, oriunde s-ar fi aflat între timp. Ochii lui alunecă peste Cress ca și cum ar fi doar aer și lumină și se opresc asupra mea. Ridică din sprânceană când mă vede, așa cum face și tatăl său, dar măcar nu rânjește sau nu-mi aruncă o privire răutăcioasă.

— Mă bucur să aud asta, îi spune el lui Cress pe un ton rece

și tăios, deși nu-și ia ochii de la mine. Tata vrea să te vadă,

Frica se încolocește în jurul stomacului meu ca un piton înfometat, și strânge, strânge până nu mai pot respira. Dorința de a fugi devine tot mai mare și trebuie să mă stăpânesc ca să nu o iau din loc.

Nu am făcut nimic greșit. Am avut atâta grijă! Dar, uneori, nici nu trebuie să fac ceva ca să-l înfurii pe Kaiser. De fiecare dată când apare vreun zvon despre o posibilă rebeliune în cartierul sclavilor sau despre vreun pirat astrean care scufundă un vas kalovaxian, eu suport consecințele. Doar în urmă cu o săptămână m-a convocat ca să mă biciuiască din cauza unei revolte declanșate într-o peșteră.

— Ei bine, zic eu, dându-mi seama că vocea îmi tremură, deși mă străduiesc să nu-mi schimb tonul. Nu ar trebui să-l facem să ne aștepte.

Pentru o clipă, Prințul Søren pare că vrea să spună ceva, dar își strânge rapid buzele și îmi oferă brațul.

Trădătorul

Tronul de obsidian stă pe o platformă în centrul camerei rotunde și cu cupolă. Chestia asta mare, greoaie, este sculptată în piatră neagră, tare, în forma flăcărilor care par să sărute pe oricine se așază. E anost, aproape urât, în contrast cu tot aurul și toată grandoarea care îl înconjoară, dar cu siguranță este impunător și asta e tot ce contează.

Kalovaxienii cred că tronul a fost făurit în vulcanii din Vechea Kalovaxia și lăsat aici, în Astrea, de către zeii lor, asigurându-i astfel pe oameni că vor veni, într-o zi, să salveze țara de reginele ei slabe și îndărătnice.

Eu îmi aduc aminte de o poveste diferită despre zeul astrean al focului, Houzzah, care a iubit o femeie muritoare atât de mult încât i-a dat o țară și un moștenitor, sânge din sângele lui. O voce familiară și vioaie din mintea mea îmi șoptește această poveste, dar se stinge când încerc să o ascult, la fel de repede cum se stinge o stea căzătoare, atunci când încerci să te uiți la ea. Oricum, e mai bine să nu-mi amintesc această poveste. E mai sigur să trăiesc doar în prezent, să fiu o fată fără un trecut după care să tânjesc și fără un viitor care să-mi fie refuzat.

Mulțimea compactă de curteni, împopoțonați care mai de care, se dă repede din calea noastră în timp ce ne îndreptăm spre Kaiser. Precum Cress, toți curtenii poartă bijuterii de apă albastre pentru înfrumusețare și bijuterii de aer transparen-

te pentru eleganță – atât de multe încât nici nu poți să te uiți la ele din cauza strălucirii lor orbitoare. Mai sunt și altele – bijuterii de foc roșii pentru căldură, bijuterii de pământ galben-aurii pentru putere.

Scrutez încăperea cu privirea. În mijlocul unei mări de kalovaxieni palizi și blonzi, Ion iese în evidență din locul său de lângă tron. În afară de mine, e singurul astrean care nu e în lanțuri, dar nu e o față pe care vreau să o văd. După asediu, s-a predat Kaiserului și a implorat să-i fie cruțată viața, oferindu-și serviciile ca Păzitor al Aerului. Acum Kaiserul îl ține în preajmă, folosindu-l ca spion în capitală și ca tămăduitor al familiei regale. Și pentru mine. La urma urmei, biciuirea mea nu mai e atât de amuzantă dacă leșin din cauza durerii. Ion, care a jurat cândva să fie loial zeilor noștri și mamei, și-a folosit darul pentru a mă vindeca numai pentru ca oamenii Kaiserului să mă poată bate iar și iar.

Prezența lui e o amenințare tăcută. Rar îi este permis să participe la evenimentele curții, dar apare, de obicei, când sunt pedepsită public.

Dacă Kaiserul intenționa să-și pună oamenii să mă bată, ar fi ales un loc cu public mai numeros. Dar nu a exclus de tot ideea – de aceea este Ion aici.

Kaiserul îi aruncă o privire cu subînțeles lui Søren, care îmi lasă brațul și dispare în mulțime – sunt singură în fața tatălui său și simt cum mă înclin sub privirea lui apăsătoare. Îmi vine să mă agăț de el, de oricine, ca să nu mai fiu singură.

Dar mereu sunt singură. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu asta până acum, deși nu cred că este ceva ce poate fi acceptat cu ușurință.

Kaiserul se apleacă în față, în scaunul său, cu ochii aceia reci strălucind în lumina soarelui care se revarsă în încăperea prin tavanul de sticlă. Se uită la mine ca și cum aș fi un gândac strivit care i-a murdărit talpa.

Eu, în schimb, mă uit spre pedestal, la flăcărilor sculptate.

Trăiesc doar pentru că am învățat să nu îl enervez pe Kaiser. M-ar fi putut ucide de o mie de ori în ultimii zece ani și totuși nu a făcut-o. Nu este acesta un act de bunătate?

— Aici erai, *Prințesa de Cenușă!*

Pentru oricine altcineva, salutul ar putea suna plăcut, dar eu tresar. Fiind vorba despre Kaiser, întotdeauna e un tertip la mijloc, un joc de jucat, un echilibru fragil de păstrat. Știu din experiență că acum se preface îngăduitor, dar că, de fapt, poate deveni necruțător în orice clipă.

În dreapta Kaiserului, cu mâinile împreunate în față și capul aplecat, stă soția lui, Împărăteasa Anke. Ochii ei de un albastru-pal, ascunși de șuvițele-i blonde, îi întâlnesc pe ai mei. Un avertisment care face ca pitonul să se încolăcească și mai strâns în jurul stomacului meu.

— Ați vrut să mă vedeți, Înălțimea Voastră? întreb, făcând o reverență atât de adâncă încât aproape cad la pământ.

Chiar și după zece ani, oasele mele nu acceptă această postură. Corpul își amintește – chiar și când eu uit – că nu am fost făcută pentru reverențe.

Înainte să apuce să răspundă Kaiserul, un plâns gutural străpunge aerul. Când mă ridic, observ, în stânga tronului, un bărbat flancat de doi paznici. Picioarele slabe, mâinile și gâtul îi sunt înlănțuite – lanțuri atât de strânse încât i-au făcut răni. Hainele îi sunt zdrențuite și îmbibate cu sânge, în timp ce fața îi este mutilată, cu fracturi și răni adânci. Dar îmi dau seama imediat că e un astrean – îi recunosc pielea măslinie, părul brunet, ochii negri și pătrunzători. Pare mult mai bătrân decât mine, deși e imposibil de spus exact ce vârstă are, în starea deplorabilă în care se află.

E un străin. Dar ochii lui negri îi caută pe ai mei de parcă m-ar cunoaște, implorând, cerșind ceva, iar eu caut printre amintiri – cine ar putea fi și ce vrea de la mine? Nu am nicio legătură cu el. Nu mai am nicio legătură cu nimeni. Apoi simt cum mi se înmoaie picioarele.

Îmi amintesc de ochii aceia dintr-o altă viață, de o față cu